Învăţături practice din cartea Iov (7)

Un rătăcit este învăţat

William Kelly

© CSV, Online începând de la: 26.12.2018, Actualizat: 26.12.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Iov 34.10-15,31-32

> **Iov 34.10-15,31-32:** Deci ascultaţi-mă, voi, oameni ai priceperii: departe de Dumnezeu răutatea şi de Cel Atotputernic nedreptatea! Pentru că El va da omului după fapta sa; şi va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa. Da, cu adevărat, Dumnezeu nu va lucra rău şi Cel Atotputernic nu va strâmba judecata. Cine I-a încredinţat Lui pământul? Şi cine I-a supus întreaga lume? Dacă S-ar gândi numai la Sine şi ar strânge la Sine duhul Său şi suflarea Sa, orice făptură ar pieri împreună şi omul s-ar întoarce în ţărână. … Pentru că, a zis el lui Dumnezeu: «Suport pedeapsa, nu voi mai greşi. Ce nu văd, învaţă-mă; dacă am făcut nedreptate, nu voi mai face»?

Elihu intervine cu putere pentru Dumnezeu. „Departe de Dumnezeu nedreptatea”, exclamă el (Iov 34.10-12 „(10) Deci ascultaţi-mă, voi, oameni ai priceperii: departe de Dumnezeu răutatea şi de Cel Atotputernic nedreptatea! (11) Pentru că El va da omului după fapta sa; şi va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa. (12) Da, cu adevărat, Dumnezeu nu va lucra rău şi Cel Atotputernic nu va strâmba judecata.“). După aceea pune din nou pe prim, plan în cuvinte clare, marele principiu: „Pentru că El va da omului după fapta sa; şi va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa” (Iov 34.11). Aparent aceasta este în concordanţă deplină cu punctul de vedere al celor trei prieteni. Însă diferenţa mare şi importantă constă în aceea, că Elihu o aplică cu totul altfel. Prietenii sunt prin aceasta terminaţi. Ei sunt un tablou caracteristic al credincioşilor, - „tari în învăţătură” -, care gândesc că pot rezolva totul pe cale raţională. Dar, să recunoaştem că Dumnezeu nu ne-a dat adevărul pentru aceasta. Desigur este de cea mai mare importanţă să cunoaştem adevărul, să fim învăţaţi în privinţa lui şi să ne lăsăm învăţaţi prin adevăr, şi pentru aceasta trebuie să folosim mintea noastră. Cine se bazează numai pe simţămintele lui în lucrurile credinţei va ajunge foarte uşor prada a tot felul de învăţături greşite. Pavel vorbeşte însă despre slujba noastră înţeleaptă (Romani 12.1 „Vă îndemn deci, fraţilor, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înţeleaptă.“) şi prin aceasta se referă la slujirea practică a lui Dumnezeu, care nu este călăuzită prin simţăminte, ci prin cunoaştere, prin înţelegerea a ceea ce este după inima Lui. Însă în ceea ce priveşte aplicarea adevărului în situaţiile vieţii noastre zilnice şi mai mult decât atât a altor credincioşi, pentru aceasta este nevoie de o viaţă spirituală în părtăşie intimă, practică cu Dumnezeu. Numai atunci Duhul Sfânt, care locuieşte în noi, poate desfăşura deplin efectul Său binecuvântat, şi numai atunci ne este dăruită din nou lumina de la Dumnezeu pentru orice situaţie, ca să acţionăm, să evaluăm, să sfătuim în acest caz special.

În felul acesta Elihu se fereşte să aplice grăbit la viaţa şi împrejurările lui Iov adevărul despre dreptatea neschimbabilă a lui Dumnezeu. El a înţeles că la Dumnezeu totul are timpul său, hotărât prin El. Însă aceasta nu a schimbat nimic din faptul că faţă de exprimările de revoltă şi necredinţă ale lui Iov trebuia spus adevărul cu putere. Cum ele se vor împlini în chip desăvârşit către sfârşitul timpului ne învaţă cartea Apocalipsa (Apocalipsa 20.12-15; 22.12 „(20:12) Şi i-am văzut pe cei morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea tronului; şi au fost deschise nişte cărţi. Şi a fost deschisă altă carte, care este a vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după cele scrise în cărţi, potrivit faptelor lor. (20:13) Şi marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; şi Moartea şi Locuinţa morţilor au dat pe morţii care erau în ele; şi au fost judecaţi fiecare potrivit faptelor lor. (20:14) Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. (20:15) Şi dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc.“ „(22:12) „Iată, Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui.“). Elihu nu ştia aceasta, dar cu toate că împrejurările păreau să nu fie în concordanţă cu adevărul, el ţinea totuşi cu tărie la adevăr şi a îndreptat atenţia atât a lui Iov cât şi a prietenilor spre

mărimea Aceluia care ţine toate lucrurile în mâna Sa. Cine Îi va cere socoteală (Iov 34.13-15 „(13) Cine I-a încredinţat Lui pământul? Şi cine I-a supus întreaga lume? (14) Dacă S-ar gândi numai la Sine şi ar strânge la Sine duhul Său şi suflarea Sa, (15) orice făptură ar pieri împreună şi omul s-ar întoarce în ţărână.“)? Totodată Elihu îndreaptă atenţia asupra faptului că Dumnezeu se preocupă şi în timpul actual cu omul şi pedepseşte răul conform cu înţelepciunea Lui, fără ca aceasta să fie o regulă fixă, de care omul ar putea lega pe Dumnezeu (Iov 34.16-30).

Însă o deosebită importanţă are ceea ce Elihu îi dă de gândit lui Iov în versetele 31 şi 32. Dacă Dumnezeu ar acţiona cu un om aşa cum acţionează cu Iov, nu este clar că acesta cel puţin a rugat: arată-mi ce nu văd; dacă am făcut ce este nedrept, nu vreau să mai fac?

Acesta este gândul din Psalmul 19.12 „[?] Cine îşi înţelege greşelile? Curăţeşte-mă de cele ascunse ale mele!“, important pentru fiecare credincios. În final Elihu ajunge la concluzia că viaţa de odinioară a lui Iov nu era o viaţă de făţărnicie şi de păcate ascunse, ci că el „a vorbit fără cunoaştere” (Iov 34.35). Şi dorinţa lui este ca Iov să fie încercat mai departe, pentru ca el să ajungă să înţeleagă şi să nu mai înainteze pe această cale (Iov 34.36,37 „(36) Iov să fie încercat până la capăt, pentru că a răspuns ca cei nelegiuiţi, (37) pentru că adaugă răzvrătire la păcatul lui; bate din palme între noi şi îşi înmulţeşte cuvintele împotriva lui Dumnezeu».“).

Tradus de la: Praktische Lehren aus dem Buch Hiob (7)

Titşul original: „Praktische Lehren aus dem Buch Hiob. (7) Ein Abgeirrter wird unterwiesen“
din *Ermunterung und Ermahnung*, 1994, pag. 110 şi următoarele.

Traducere: Ion Simionescu